

A close-up photograph of two hands, one from the left and one from the right, gently cupping a single, vibrant red apple. The hands are pale and appear to be of a different skin tone than the apple. The background is dark, making the hands and the apple stand out. The lighting is soft, highlighting the texture of the skin and the smooth surface of the apple.

twilight

alkonyat

fine ●
selection

S T E P H E N I E M E Y E R

S T E P H E N I E M E Y E R

twilight

alkonyat

Ötödik, javított kiadás

Írta: Stephenie Meyer
A mű eredeti címe: Twilight

Fordította: Rakovszky Zsuzsa
Szerkesztette: Garamvölgyi Katalin

© Ez a kiadás a Little, Brown and Company, New York, New York,
USA céggel való megállapodás alapján jött létre.

©Minden jog fenntartva.

© This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA.

©All rights reserved.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 9708 95 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*D*e a jó és rossz tudásnak fájáról nem ehetsz:
mert azon a napon, amikor annak gyümölcséből eszel,
halálnak halálával halsz meg.

Genezis, 2:17

ELŐSZÓ

SOSEM TŰNÖDTEM AZON, hogyan fogok majd meghalni – bár az utóbbi hónapokban lett volna rá okom. Ám ha el is játszom a gondolattal, biztos nem így képzelem.

Lélegzet-visszafojtva meredtem a vadász sötét szemébe, ő pedig nyájasan nézett rám a terem túlsó sarkából.

Az a tudat vigasztalt, hogy ha már meg kell halnom, olyasvalaki helyett halok meg, akit szeretek. Nemes célért, éppenséggel. És ez azért számít valamit...

Nem néznék most farkasszemet a halállal, ha annak idején messzire elkerülöm Forks városát. Félttem. Nagyon félttem, de mégsem bántam meg, hogy így döntöttem. Ha az élet valóra váltja

legmerészebb álmodat, akkor nincs mit megbánnod, ha ez az álom aztán véget ér.

A vadász barátságosan mosolygott. És lassan elindult felém, hogy megöljön.

1. AZ ELSŐ TALÁLKOZÁS

ANYÁM VITT KI A REPTÉRRE; a kocsí ablakai egész úton letekerve. Phoenixben huszonnégy fok volt, az ég tökéletes, felhőtlenül kék. Az ujjatlan, fűzős fehér pólómat viseltem – ez volt a kedvencem. Csak nemrég kaptam, búcsúzáshoz is ezt vettem fel, hogy kedveskedjek anyámnak. A kapucnis dzsekimet a karomon vittem.

Van egy kisváros az Olimpia-félszigeten, Washington állam északnyugati részén, Forksnek hívják, és fölötte jóformán mindig felhős az ég. Ebben a jelentéktelen városban többet esik az eső, mint bárhol másutt az Államokban. Ebből a kisvárosból, ebből a komor, örökös félhomályból menekült el velem anyám, amikor még csak néhány hónapos voltam. Ebben a városban kellett

töltenem minden nyárból egy teljes hónapot, egészen tízennégy éves koromig. Akkor viszont végre a sarkamra álltam: én többé be nem teszem a lábamat Forksba. Így az utóbbi három nyáron Charlie, az apám két hétre Kaliforniába vitt nyaralni.

És most mégis Forksba tartottam – pedig a puszta gondolattól is borsódzott a hátam. Utáltam Forksot.

Phoenixet viszont szerettem. Szerettem a napsütést és a perzselő hőséget. Szerettem ezt a nyüzsgő, rohamosan terjeszkedő várost.

– Bella – mondta Anyu (úgy körülbelül ezredszer), mielőtt föl szálltam volna a gépre –, nem muszáj menned, ha nem akarsz.

Anyámmal rettentően hasonlítunk egymásra, csak éppen neki rövid a haja, és két nevetőránc húzódik az orrától a szájáig. Ahogy belenéztem gyerekesen tágra nyílt szemébe, hirtelen rám tört a pánik. Hogy juthatott eszembe, magára hagyni az én csupa szív, kiszámíthatatlan, kelekótya anyámat? Hogy fog egyedül boldogulni? Igaz, most már itt van neki Phil, úgyhogy a számlákat alighanem ki tudja fizetni, lesz kaja a hűtőben, benzin a kocsiban, és lesz kit felhívnia, ha eltéved, de azért mégis...

– De hát én menni akarok! – Sose hazudtam valami ügyesen, de ezt a hazugságot az utóbbi időben olyan gyakran mondogattam, hogy mostanra már egész hihetően hangzott.

– Mondd meg Charlie-nak, hogy üdvözlöm!

– Megmondom.

– Rövidesen találkozunk – bizonygatta. – Bármikor hazajöhetsz, amikor kedved tartja! Csak szólj, ha úgy érzed, szükséged van rám, és én azonnal jövök! – ígérte, de én láttam a szemében, mekkora áldozat a részéről már a puszta ígéret is.

– Miattam nem kell aggódnod! – vágtam közbe. – Remekül megleszek Charlie-val. Szeretlek, Anyu!

Egy pillanatra szorosan magához ölelt, aztán hagyta, hogy felszálljak a gépre.

Phoenixtól Seattle-ig négy óra repülővel, aztán át kell szállni egy kis helyi járatra, amivel egy óra az út Port Angelesig, onnét pedig még egy újabb óra autón, míg az ember Forksba ér. A repülés egyáltalán nem aggasztott: az egyórás autóút Charlie-val annál inkább...

Charlie tulajdonképpen nagyon klasszul viselkedett. Úgy tűnt, őszintén örül annak, hogy életemben először viszonylag hosszú ideig nála fogok lakni. Már be is íratott az ottani középiskolába, és megígérte, hogy segít nekem autót keríteni.

De azért mégis furá lesz Charlie-val – gondoltam.

Egyikünket sem lehet bőbeszédűséggel vádolni, ráadásul fogalmam sincs, miről társaloghatnánk. Nyilvánvalóan elképesztette a döntésem – akárcsak régen az anyám, én sem csináltam titkot belőle, mennyire utálok Forksot.

Esett, amikor leszálltunk Port Angelesben. Az esőt tekinthettem volna rossz előjelnek is – de nem annak tekintettem, csak egyszerűen elkerülhetetlennek. A napsütéstől már Phoenixben elbúcsúztam.

Charlie a járőr-kocsival jött elém. Erre is számítottam. Charlie a forksi jónép számára egyszerűen csak Swan rendőrfőnök. Nem túl virágos anyagi helyzetem ellenére főleg azért ragaszkodtam saját autóhoz, mert egyszerűen nem vagyok hajlandó olyan kocsiban furikázni, amelyiknek piros-kék villogó van a tetején és mindenki csigalassúsággal kezd araszolni, ha feltűnik valahol.

Charlie ügyetlenül, fél karral megölelt, amikor lebotorkáltam a gépről, és kis híján hasra estem a lépcsőn.

– Jó, hogy itt vagy, Bells! – mondta mosolyogva, miközben gépiesen utánam kapott, nehogy elvágódjak. – Nem sokat változtál. Hogy van Renée?

– Anyu jól van. Én is örülök, hogy itt lehetek veled, Apu. – Szemtől szembe nem szólíhattam Charlie-nak.

Nem volt sok csomagom. Az arizonai cuccaim nagy része túl lenge Washington államhoz. Anyámmal felturbóztuk kicsit a ruhatáramat, vettünk pár téli holmit, de még így is szegényes lett a poggyászom: simán elfért a járőr kocsi csomagtartójában.

– Találtam egy pont neked való, jó kis kocsit. És igazán olcsó is – közölte Charlie, amikor bekapcsoltuk az övet.

– Milyen kocsit? – Ez a „pont neked való” gyanakvóvá tett. Vajon miért nem úgy mondta, hogy „találtam egy jó kis kocsit”?

– Hát igazából egy furgon, egy Chevy.

– Na és hol szerezted?

– Emlékszel Billy Blackre, aki a La Pushban lakik? – La Push egy kis indián rezervátum a tengerparton.

– Nem.

– Nyaranta párszor együtt horgászott velünk – próbált segíteni Charlie a memóriámnak.

Így már érthető, miért nem emlékszem. Mindig is jó voltam abban, hogy elsikáljam az agyamban a fájdalmas és fölösleges emlékeket.

– Most tolószékbe került – folytatta Charlie, amikor nem válaszoltam –, úgyhogy nem vezethet többé, és följánlotta, hogy olcsón eladja nekem a furgonját.

– Hány éves az a kocsi? – Láttam Charlie arcán, hogy azt remélte, ezt a kérdést nem fogom feszegetni.

– Hát tudod, Billy rengeteget bütykölte... Úgyhogy valójában mindössze pár éves.

Szívből reméltem, nem tart olyan ütődöttnek, hogy beérjem ennyivel.

– Mikor is vette?

– 1984-ben, ha jól emlékszem.

– És újonnan?

– Nem, ami azt illeti, használtan. Azt hiszem, a hatvanas évek elején lehetett új... vagy legfeljebb az ötvenes évek végén – tette hozzá alázatosan.

– A fenébe is, Apu, én nem igazán értek az autókhoz. Nem fogom tudni megjavítani, ha elromlik benne valami, és nem lesz pénzem szerelőre...

– Ugyan már, Bella, az a járgány primán működik. Ma már nem is gyártanak ilyeneket.

A járgány, gondoltam magamban... Úgy látszik, rejlenek benne bizonyos lehetőségek – legalábbis a beceneve már megvan.

– Azt mondod, olcsó. Mégis, mennyire? – Nem mintha az anyagiakat tekintve módomban állt volna sokat variálni.

– Hát, szívem, az a helyzet, hogy lényegében már meg is vettem neked... Ajándékba kapod tőlem, a hazatérésed örömére. – Charlie reménykedve pislogott rám.

Ingyen járgány! Ez igen!

– Igazán nem kellett volna, Apu! Bár tényleg akartam venni magamnak egy kocsit.

– Nem nagy ügy. Csak szeretném, ha jól éreznéd itt magad...

– mondta, és közben mereven maga elé nézett az útra. Charlie-nak mindig is nehezere esett kimutatnia az érzéseit. Ezt tőle örökölttem. Így hát én is mereven magam elé bámulva válaszoltam.

– Ez roppant kedves tőled, Apu! Kösz szépen! Tényleg nagyon hálás vagyok... – Azt nem tettem hozzá, hogy kábé nulla az esélye annak, hogy én jól érezzem magam Forksban. Minek szenvedjen ő is velem? Különben meg ajándék furgonnak ne nézd a fogát – vagy a motorját.

– Aha, igen. Örülök, hogy örülsz – motyogta, mert zavarba hozta a hálálkodásom.

Váltottunk még néhány szót az időjárásról, megállapítottuk, hogy esik az eső, és ezzel nagyjából le is tudtuk a társalgást. Ettől kezdve némán bámultunk ki a kocsí ablakán.

A táj persze gyönyörű volt: ezt hiába is tagadnám. Minden zöldben játszott: a fák, a törzsüket borító moha, a lombsátor, a páfránnyal benőtt talaj. Még a levegő is zölden szűrődött át a falevelek között.

Túlságosan zöld itt minden – mint valami idegen bolygón.

Végül megérkeztünk Charlie-hoz. Még mindig abban a két hálószobás házban lakott, amelyet még anyámmal vásároltak a házasságuk korai szakaszában. Másféle szakasza nem is volt a házasságuknak – csak korai. A soha nem változó ház előtt parkolt az én új – pontosabban, az én számomra új – furgonom. Fakóvörös autó, nagy, legömbölyített sárvédővel és kerek reflektorral. Legnagyobb meglepetésemre azonnal beleszerettem. Arról persze fogalmam sem lehetett, hogyan működik majd, de el tudtam képzelni magamat benne. Ráadásul az az elpusztíthatatlan fajta, tömör vasjárgány volt, amelyik simán, egyetlen karcolás nélkül kerül ki a karambolból, miközben a másik kocsí darabokra esik.

– Jaj, Apu, ez csodás! Imádom! Köszí! – A holnapi napom talán mégse lesz annyira borzalmas, mint hittem. Legalább megúsztam annak eldöntését, hogy vagy kutyagolok az esőben két mérföldet az iskoláig, vagy belenyugszom, hogy a rendőrfőnök szolgálati církálójával furikázzak.

– Örülök, hogy tetszik – krárogott Charlie, már megint zavarban.

Elég volt egyszer fordulnom, hogy az összes holmimat behordjam. Az előkertre néző nyugati hálószobába cuccoltam. Ez volt az én szobám, amióta megszülettem. A hajópadló, a világoskék falak,

a csúcsos mennyezet, a megsárgult csipkefüggönyök az ablakon – mindez része volt a gyerekkoromnak. A berendezés mindössze annyit változott, hogy Charlie idővel egy rendes ágyra cserélte a rácsos babaágyat és betett egy íróasztalt, amelyen most egy használtan vásárolt számítógép terpeszkedett. A modemből vezeték tekergett a legközelebbi telefoncsatlakozóhoz. Anyám ötlete volt a gép, mondván, hogy így könnyebben tudjuk tartani a kapcsolatot. De a kisbaba koromból ismerős hintaszék még mindig ott állt a sarokban.

Az emeleti egyetlen apró fürdőszobán meg kellett osztoznunk Charlie-val. Igyekeztem minél kevesebbet problémázni ezen.

Charlie-ban többek között az a jó, hogy soha nem látatlankodik feleslegesen az ember körül. Hagyta, hogy nyugodtan kicsomagoljak és berendezkedjek – na ez az, amire anyám képtelen lett volna. Jó volt, hogy egyedül lehettem, nem kellett egyfolytában vigyorgnom és elégedett képet vágnom, zavartalanul bambulhattam kifelé az ablakon a szakadó esőbe, és még egy-két könnycseppet is megengedhettem magamnak. Egy olyan igazi, kiadós síráshoz egyelőre nem volt hangulatom. Ezt lefekvés utánra tartogattam, amikor majd a másnap reggel miatt is görcsölhetek.

Legnagyobb rémületemre a Forksi Középiskolának mindössze háromszázötvenhét – most már háromszázötvennyolc – tanulója volt. Phoenixben csak az alsóbb osztályokba hétszázán jártak. Az itteniek mind együtt nőttek fel – sőt, már a nagypapáik is az oviból ismerték egymást. Én leszek köztük az új lány a nagyvárosból, a látványosság, az ötlábú borjú...

Talán ha úgy néznék ki, ahogy az ember egy phoenixi lányt elképzel, akkor a helyzetet még az előnyömré is fordíthatnám. Csakhogy a külsőm alapján engem schová nem lehet besorolni. Barnára sült, sportos és szőke lánynak kéne lennem, aki remekül röplabdázik,

vagy legalább egy pompom-gírlnek, hisz ezek a dolgok illenek olyasvalakihez, aki élete java részét a napsütötte völgyben töltötte.

Ezzel szemben az én bőröm az örökös napsütés ellenére is elefántcsont fehérségű, és a kék szem, szőke haj sem stimmel. A szemem sötétbarna, a hajam gesztenyeszínű. Mindig is vékony voltam, de annak is lány, szóval, nem valami atlétikus. Ráadásul koordinációs problémáim vannak, a szemem és a kezem nem képes igazán összedolgozni, úgyhogy bármiféle sporttal próbálkoztam, mindig alaposan beégtem, ön- és közveszélyesnek bizonyultam.

Amikor elrakosgattam a ruháimat az öreg fenyőfa sublótba, fogtam a neszesszeremet, és zuhanyozni vonultam a közös fürdőszobába. Miközben összekócolódott, nyirkos hajamat átkéféltam, az arcomat nézegettem a tükörben. Lehet, hogy a világitás tette, de úgy láttam, máris sápadtabb, egészségtelenebb színem van, mint Phoenixben. A bőröm akár szépnek is mondható – nagyon tiszta és áttetszően sima –, de színtelen. Fehér voltam, mint a fal.

Miközben szembenéztem sápadt tükörképemmel, kénytelen voltam beismerni, hogy hazudtam magamnak. Nem igaz, hogy csak a külsőm miatt nem illek sehová. És ha nem találtam a helyem egy olyan iskolában, ahová háromezer gyerek járt, milyen esélyem van itt?

Nem könnyen kötök kapcsolatot a kortársaimmal. Igazság szerint egyáltalán senkivel sem. Anyámhoz például közelebb érzem magam, mint bárkihez ezen a planétán, és mégis, vele se voltunk igazán soha ugyanazon a hullámhosszon. Néha már arra gondoltam, talán az én szemem nem is ugyanazokat a dolgokat látja, mint a többi emberé. Lehet, hogy az agyam nem úgy működik, mint másoké?

De mindegy is, mi az oka. Egyedül az a fontos, ami ebből következik. És a holnapi nap még csak a kezdet lesz.

Éjszaka sírtam egy sort, aztán abbahagytam, mégsem tudtam elaludni. Az ember azt hinné, idővel hozzászokik, hogy örökösen hallja az eső és a szél sustorgását a háztetőn, de nem. A fejemre húztam a kifakult, öreg takarót, és később még a párnát is. De csak éjfél után tudtam elaludni, amikor az eső elcsendesült.

Reggel az ablakból csak sűrű ködöt láttam, rögvest a klauszrofóbia kerülgetett. Itt soha nem lehet látni az eget. Mintha egy ketrecbe lennék bezárva.

Charlie-val csendesen megreggeliztünk. Sok szerencsét kívánt az új iskolához. Megköszöntem, de arra gondoltam, hogy nem a megfelelő személyre pazarolja a szerencsekívánatait. Engem a szerencse általában nagy ívben elkerül. Charlie indult el először, a rendőrörsre – neki az jelentette a feleséget és a családot. Amikor becsukódott mögötte az ajtó, leültem az öreg, négyszögletű tölgyfaasztal mellé a három össze nem illő szék egyikére, és körülnéztem a kis konyhában: néztem a sötét fa falburkolatot, a kanárisárga konyhaszekrényeket és a fehér linóleumpadlót. Semmi nem változott. A konyhaszekrényeket még anyám festette sárgára tizennyolc évvel ezelőtt, hogy egy kis napsütést csempésszen a házba. A szomszédos, zsebkendőnyi nappaliban a parányi kandalló fölött egy sor fénykép függött a falon. Az első Anyu és Charlie esküvői képe volt Las Vegasból, aztán következtek mi hárman a kórházban, közvetlenül a születésem után – ezt a képet egy segítőkész ápolónő csinálta –, aztán az én iskolai képeim hosszú sora, egészen tavalyig. Eléggé lehangoló látvány volt – el is határoztam, hogy rábeszélem Charlie-t, rakja el őket valahová, amíg itt lakom.

A házban minden arról tanúskodott, hogy Charlie máig sem tudta elfelejteni a mamámat. Kényelmetlen érzés.

Nem akartam túl korán beérni az iskolába, de a házban sem bírtam tovább. Fölvettem a dzsekimet, mint valami vegyvédelmi köpenyt, és kiléptem az esőbe.

Az eső már csak szemerkélt, így kivételesen nem áztam bőrig, amíg kihalásztam a kulcsot állandó rejtekhelyéről, az ajtó fölött húzódó ereszcatornából és bezártam az ajtót. Az új, vízhatlan csizmám idegesítően cuppogott: hiányzott a talpam alatt nyikorgó kavics megszokott hangja. Először arra gondoltam, egy darabig még álldogálok és gyönyörködöm a járgányomban, de aztán mégis sietősre fogtam, hogy mielőbb kikerüljek a körülöttem kavargó ködös nyirokból, amely még a kapucnim alá is beszívárgott.

A kocsi belseje viszont kellemesen száraz volt. Billy vagy Charlie szemlátomást alaposan kitakarította, de azért a barna, kárpitozott ülésnek még mindig enyhe dohány-, benzin- és borsmentaszaga volt. A motor, nagy megkönnyebbülésemre, azonnal beindult, igaz, jó hangosan, és a továbbiakban is teljes hangerővel dübörgött. De hát egy ilyen vén csotrogánynak lehet valami szépséghibája... Ráadásul az ősrég rádió is működött, ez már igazán több, mint amit reméltem.

Az iskolát könnyen megtaláltam, pedig még soha nem jártam ott. Mint minden más épület, ez is ott állt közvetlenül a főút mellett. Első ránézésre senki meg nem mondta volna róla, hogy iskola. Ha nincs ott a tábla, Forksi Középiszkola felirattal, simán elmegyek mellette. Úgy festett, mint egy gesztenyevörös téglából épített lakópark. Szinte elveszett a rengeteg bokor meg fa között. Hol van itt, kérem, az állami intézmény-jelleg, nosztalgiáztam. Hol maradnak a drótkerítések és a fémdetektorok?

Leparkoltam az első épület előtt, amelynek bejárata fölött egy kis táblán ez állt: TANULMÁNYI IRODA. Az enyémen kívül egyetlen kocsit sem láttam, úgyhogy itt nyilván tilos a parkolás, gondoltam,

de azért úgy döntöttem, inkább bemegyek eligazításért, mint hogy itt körözök az esőben, mint valami idióta. Kelletlenül szálltam ki a meleg vezetőfülkéből, és végigmentem a sötét sövényekkel szegélyezett, kikövezett ösvényen. Mély lélegzetet vettem, aztán benyitottam.

Odabenn nagyon világos volt, és melegebb, mint reméltem. A szűk kis iroda várórészében párnázott, összehajtható székek álltak a narancssárgával pöttyözött padlószőnyegen, a falak teliragasztva hirdetésekkel és oklevelekkel. Egy nagy falióra hangosan ketyegett. Mindenütt különféle növények zöldelltek nagy műanyag cserepekben, mintha az iroda lakója keveselné az odakinn burjánzó vegetációt. A helyiséget kettészelő hosszú pulton töménytelen, iratokkal teli, élénk színű cetlikkel felcímkézett kosár sorakozott. A pult mögött három íróasztal, az egyiknél nagydarab, vörös hajú, szemüveges nő ült. Sötétlila pólót viselt, amitől én tüstént túltöltözöttnek éreztem magam.

A vörös hajú nő felnézett:

– Segíthetek valamiben?

– Isabella Swan vagyok – közöltem vele, és a nő szeme felvillant: nyilván tudta, hogy ki vagyok. Kétségkívül vártak már, és alaposan ki is tárgyaltak. A rendőrfőnök csapodár exfeleségének a lánya hazatér a szülővárosába...

– Ó, hát persze – mondta a nő. 'Turkálni kezdett az íróasztalán tornyosuló, ingatag írathalom közt, míg csak meg nem találta, amit keresett. – Tessék, itt az órarended meg az iskola térképe!

Azzal leterített néhány papírlapot elé a pultra, és mutogatni kezdett.

Sorra vette az óráimat, berajzolta a térképre, milyen útvonalon közelíthetem meg a leggyorsabban az egyes osztálytermeteket, és adott egy papírt, hogy írassam alá az összes tanárral, és hozzam

vissza neki a nap végén. Rám mosolygott, és akárcsak Charlie, ő is közölte, reméli, hogy jól érzem majd magam itt Forksban. Visszamosolyogtam, olyan meggyőzően, ahogy csak bírtam.

A járgányomhoz érve láttam, hogy lassanként a többi diák is szál-lingózik. Besoroltam a többi kocsi közé, és megkerültem az iskola-épületet. Örömmel láttam, hogy a legtöbb autó még az enyémnél is öregebb, sehol egyetlen elegáns autósoda. Otthon, Phoenixben a Paradise Valley-nyegyedben laktunk, az olcsóbb bérháztömbök egyikében, mégis mindennapos látványnak számított, hogy pár vadiúj Mercedes vagy Porsche áll a diákoknak fenntartott parkolóban. Itt a legdrágább kocsi egy csillogó Volvo volt, ki is rítt a többi közül. De azért az első szabad helyre beparkoltam, nehogy a motordübörgéssel fölhívjam magamra a figyelmet.

Áttanulmányoztam a térképet, próbáltam megjegyezni az útvo-nalakat, mert nem akartam egész nap térképpel a kezemben kóvá-lyogni. Minden holmimat belegyömöszöltem a táskámba, a vállamra vettem a szíját, és nagy levegőt vettem. Fog ez menni, hazudtam magamnak minden meggyőződés nélkül. Végtére is nem fognak megenni... Kifújtam a levegőt, és kiszálltam a kocsiból.

Az arcomba húzott kapucnival elvegyültem a járdán nyüzsgő ti-zenéves diákok között. Megkönnyebbülten láttam, hogy az én egy-szerű, fekete dzsekim csöppet sem üt el a többiekétől.

Megkerültem a menza épületét, és kiszúrtam a hármas számú épületet. A keleti sarkán egy fehér négyszögbe nagy, fekete 3-ast pingáltak. Az ajtó felé közeledve éreztem, hogy kezdem kapkodva szedni a levegőt. Megpróbáltam visszatartani a lélegzetemet, mi-közben két uniszex esőköpeny nyomában beléptem az ajtón.

Az osztályterem nem volt valami nagy. Az előttem haladó két diák megállt, hogy fölakassza a kabátját a falon sorakozó fogasok

egyikére. Követtem a példájukat. Mind a kettő lány volt. Az egyik egy porcelánfehér arcú szőke, a másik is sápatag, de világosbarna hajú. Legalább a bőröm színe nem lesz feltűnő.

Odavittem az aláírandó cédulámat a tanárnak, egy magas, kopaszodó férfinak, egy bizonyos Mr. Masonnak. Legalábbis ez a név állt az íróasztalán elhelyezett névtáblán. Amikor meglátta a nevet, rám bámult – ez nem sok jót ígért a jövőre nézve –, én pedig természetesen pipacsvörös lettem. De legalább rögtön hátraküldött egy üres padba, anélkül, hogy bemutatott volna a többieknek. Így, hogy leghátul ültem, új osztálytársaim nem egykönnyen tudtak megbámulni, de azért megoldották valahogy. Én makacsul az olvasmánylistára szegeztem a tekintetemet, amit a tanártól kaptam. A szokásos lista volt, csak a legalapvetőbb szerzők szerepeltek rajta: Brontë, Shakespeare, Chaucer. Már mindet olvastam. Ez megnyugtató volt... és unalmas. Azon töprengtem, vajon Anyu hajlandó lesz-e elküldeni nekem a régi dolgozataimmal teli dossziét, vagy kijelenti, hogy ez csalás lenne... Gondolatban a legváltozatosabb érvekkel próbáltam meggyőzni anyámat, miközben a tanár vontatott orrhangján tovább magyarázott.

Amikor megszólalt a csengő zümmögő hangja, a szomszédos padsorból odahajolt hozzám egy nyurga srác – pattanásos bőre volt, és olajosan fénylő haja –, és megszólított:

– Te Isabella Swan vagy, ugye? – Úgy festett, mint valami buzgó kiscserkész, aki tagja a sakk-körnek, és „ahol tud, segít”.

– Bella – helyesbítettem. Mire hárompadnyi sugarú körben mindenki felém fordult.

– Hol lesz a következő órád? – kérdezte a fekete hajú kiscserkész. Elő kellett kotornom a táskámból az órarendemet.

– Öhm... Állampolgári ismeretek, Jeffersonnal, a hatos épületben.

Bármerre néztem, kíváncsi szemek néztek vissza rám.

– Nekem a négyesbe kell mennem, úgyhogy megmutathatom neked az utat... – Mondom, hogy kiscserkész. – Ericnek hívnak – tette hozzá.

Óvatosan elmosolyodtam.

– Köszí, Eric!

Fölvettük a dzsekinket és nekivágtunk az esőnek, merthogy időközben szakadni kezdett. Néhányan a nyomunkba szegődtek és szorosán mögöttünk lépkedtek – le mertem volna fogadni, hogy csak hallgatózni akartak. Vagy rajtam tört ki a paranoia, gondoltam.

– Hát ez itt egy kicsit más, mint Phoenix, mi? – kérdezte a srác.

– Nagyon.

– Ott nem esik ennyit, igaz?

– Úgy háromszor-négyszer egy évben.

– Tyúha, el sem tudom képzelni, az milyen lehet – morfondírozott.

– Száraz – világosítottam fel.

– Azzal együtt, nem vagy valami nagyon lesülve...

– Anyám félig albínó – közöltem.

Aggodalmasan fürkészte az arcomat, és én felsóhajtottam. Úgy látszik, a túl sok eső kedvezőtlenül hat a humorérzékre. Még eltöltök itt pár hónapot, és én is tök süket leszek az iróniára...

Megkerültük a menzát, és már ott is voltunk a déli épületszárnyánál, a tornaterem mellett. Eric egészen az ajtóig kísért, bár a bejárat fölött világosan látható volt a nagy hatos.

– Hát akkor sok szerencsét! – mondta, amikor a kezemet a kilincsre tettem. – Talán lesz más közös óránk is... – tette hozzá reménykedve.

Halványan rámosolyogtam, és beléptem.

A délelőtt további része nagyjából ugyanígy telt. Csak a matekórán parancsolt rám a tanár, Mr. Varner – akit már csak a tantárgya

miatt is utáltam volna –, hogy álljak ki az osztály elé, és mutakozzam be. Én persze dadogtam, elpirultam, és elbotlottam a saját lábamban, miközben a helyemre mentem.

A második után már minden órán találtam néhány ismerős arcot. Mindenütt akadt valaki, aki bátrabb volt a többieknél, és bemutatkozott, majd megkérdezte, hogy tetszik Forks. Megpróbáltam diplomatikusan válaszolni, de többnyire folyékonyan hazudtam. De legalább egyszer sem volt szükségem a térképre.

A matekon és a spanyolon ugyanaz a lány ült mellettem, és délből, amikor elindultam a menzára, csatlakozott hozzám. Apró termetű lány volt, még az én 165 centimhez képest is, de fékezhetetlenül göndörödő, sötét haja eltüntette a különbség jó részét. A nevére nem emlékeztem, úgyhogy csak mosolyogtam és bólogattam, miközben a tanárokról és az órákról fecsegett. Meg sem próbáltam követni, miről beszél.

Egy zsúfolt asztal egyik végében ültünk le, a barátai mellé, akiket mind be is mutatott nekem, bár én azonnal elfelejtettem a nevüket, amint kimondták. Úgy láttam, a barátainak roppantul imponál, hogy meg mert szólítani. Eric, az a fiú, akit az angolóráról ismerem, odaintegetett nekem a terem másik végéből.

Itt az ebédlőben, miközben hét kíváncsi idegennel próbáltam társalogni, itt pillantottam meg őket először.

A sarokban ültek, a lehető legmesszebb tőlem, a hosszú helyiség túlsó végében. Öten voltak. Beszélgettek, de enni nem ettek egy falatot sem, pedig mindegyikük előtt ott volt a tálca az érintetlen ennivalóval. Ők nem bámultak úgy meg, mint a többi diák, így nyugodtan szemügyre vehettem őket, nem kellett attól félnem, hogy a szemem egy másik, feltűnően kíváncsi szempárba ütközik. De nem ezért figyeltem fel rájuk.

Voltaképpen egy csöppet sem hasonlítottak egymáshoz. A három fiú közül az egyik nagydarab volt, izmos, mint egy súlyemelő, a haja sötét és göndör. A másik magasabb és soványabb, de azért ő is izmos, a haja mézszőke. A harmadik vékonyabb és nyúlánkabb volt náluk, kócos haja bronzvörös. Fiatalabbnak tűnt, mint a másik kettő, akikről nem gondoltam volna, hogy középiskolás diákok, inkább tüntek főiskolásoknak vagy éppen tanárnak.

A két lány meg nem is különbözhetett volna jobban. A magasabbik szoborszépségű volt, olyan csodálatos alakkal, amelyet a legújabb fürdőruha trendet bemutató Sportmagazin címlapján lehet látni. Az effajta szépségnek elég belépnie egy szobába ahhoz, hogy minden lánynak porba hulljon az önbizalma. Aranyszőke haja lágy hullámokban omlott le a háta közepéig. Az alacsonyabb lányban volt valami koboldszerű: rendkívül vékony volt, az arcvonásai finomak. Hollőfekete haja rövidre nyírt tincsekben meredezett szanaszét.

És mégis, annyira hasonlítottak egymásra. Mindegyikük arca krétafehér. Nem volt náluk sápadtabb diák ebben a naptalan városban. Sápadtabbak voltak, mint én, az albínó. És mindegyiküknek sötét szeme volt, hiába különbözött a hajuk színe. Szemük alatt sötét karikák – lilás, véraláfutás-színű karikák. Mintha álmatlanságban szenvednének, vagy éppen felgyógyulóban lennének egy kiadós orrtörésből. Ámbár az orruk, akárcsak minden arcvonásuk, egyenes volt, határozott vonalú és tökéletes.

De nem ezért nem bírtam levenni róluk a szememet.

Hanem azért, mert az arcuk, egymástól annyira különböző és mégis annyira hasonló, elképesztően, embertelenül gyönyörű volt. Sose hittem volna, hogy ilyen arcok léteznek a valóságban is, nemcsak valami csillogó-villogó divatmagazin oldalain. Vagy talán az angyaloknak lehet ilyen arcuk valamelyik régi festő képein.

Nehéz lett volna megmondani, melyikük a legszebb – talán a fantasztikus, szőke lány, vagy a bronzvörös hajú fiú...

Úgy láttam, mindnyájan maguk elé merednek – nem néztek sem egymásra, sem a többi diákra, sem semmi egyébre. Miközben néztem őket, az alacsony lány fölállt, fogta a tálcáját – rajta egy bontatlan dobozos üdítő és egy érintetlen alma –, fürgén és kecsesen megindult, mint egy manöken a kifutón. Én meg csak néztem álmélkodva, amint ruganyos, táncos léptekkel a kisablakig sétál, belöki rajta a tálcát, aztán hihetetlen gyorsan kicsusszan a hátsó ajtón. Villámgyorsan visszafordultam a másik négy felé, akik csak ültek ott tovább, mintha mi sem történt volna.

– Hát ezek meg kicsodák? – kérdeztem a lánytól, akivel együtt jártunk spanyolra, bár a nevére nem emlékeztem.

Fölemelkedett, hogy lássa, kikről beszélek – bár szerintem a hangsúlyomból már kitalálta –, amikor az egyik fiú – az, amelyik vékonyabb, kisfiúsabb és valószínűleg fiatalabb volt a másik kettőnél – hirtelen odanézett. A fiú egy másodperc töredékéig a szomszédomat nézte, aztán sötét szeme megrebbent, és a pillantása találkozott az enyémmel.

Gyorsan elfordította a tekintetét. Gyorsabban, mint ahogy nekem sikerült, bár én zavaromban azonnal lesütöttem a szememet. Abban a villanásnyi időben, amíg rajtunk időzött a tekintete, az arca teljesen közömbös volt – mintha a nevéen szólította volna valaki, ő pedig önkéntelenül felkapja a fejét, pedig már előre eldöntötte, hogy nem felel a hívásra.

A szomszédom kuncogni kezdett zavarában, és ő is az asztalra szegezte a pillantását, akárcsak én.

– Azok ott Edward és Emmett Cullen, meg Rosalie és Jasper Hale. Aki az előbb kiment, az Alice Cullen volt. Mindnyájan együtt laknak Dr. Cullennel és a feleségével – mondta suttogva.

Újra a szépséges fiúra pillantottam: most a tálcaját fixírozta, miközben hosszú, sápadt ujjaival darabokra tépkedett egy kiflit. A szája nagyon gyorsan mozgott, bár jóformán szét sem nyitotta tökéletes ajkait. A másik három még mindig a semmibe meredt, én mégis biztos voltam benne, hogy a bronzhajú fiú hozzájuk beszél, csak nagyon halkán.

Micsoda ódivatú neve van mindegyiknek, gondoltam. A nagyszüleink idejében voltak divatban... De talán itt még mindig divatosak – afféle kisvárosi nevek lennének? Végre eszembe jutott, hogy is hívják a mellettem ülő lányt: Jessicának. Hát neki például teljesen hétköznapi neve van. Otthon is két Jessica volt az osztályunkban.

– Nagyon... nagyon jól néznek ki – nyögtem ki nagy nehezen, tudván, hogy ez a leírás jócskán elmarad a valóságtól.

– Aha! – helyeselt Jessica, és újra felkuncogott. – De mind egymással járnak, már úgy értem, Emmett Roselie-val és Jasper Alice-szel. És együtt is laknak – Jessica hangján érződött, mennyire felháborítja és megbotránkoztatja prüd kisvárosi lelkét ez a helyzet. Bár, őszintén szólva, ezen még Phoenixben is jót csámcsogtak volna a pletykafészek.

– Melyik a két Cullen? – kérdeztem. – Nem tűnnek rokonoknak...

– Oh, mert nem is azok. Dr. Cullen igazából még nagyon fiatal, legfeljebb harmincéves, vagy talán még annyi sincs. Az összes gyereket adoptálták. A Hale-lány meg a fiú tényleg testvérek, sőt ikrek – a két szőke –, de őket is örökbe fogadták.

– Nem túl idősek az örökbefogadáshoz?

– Most már igen. Jasper és Rosalie tizennyolc körül lehetnek, de Mrs. Cullen neveli őket nyolcéves koruk óta. A nagynénjük vagy valami ilyesmi.

– Hát ez igazán rendes tőlük... hogy így gondoskodnak egy csoport gyerekről, amikor még ők maguk is olyan fiatalok, meg minden.

– Hát gondolom, igen ... – ismerte be Jessica kelletlenül. Az volt a benyomásom, hogy valami okból nem kedveli a doktort és a feleségét. A fogadott gyerekek felé vetett pillantásból ítélve, ez az ok alighanem a féltékenység lehetett. – Bár azt hiszem, Mrs. Cullennek nem lehet saját gyereke – tette hozzá, mintha ez sokat levonna az érdemeiből.

Miközben Jessicával beszélgettem, a pillantásom önkéntelenül vissza-visszatért ahhoz az asztalhoz, ahol ez a furcsa család ült. Továbbra is a falat bámulták, és nem ettek egy falatot sem.

– Mindig Forksban laktak? – kérdeztem. Alig hinném, gondoltam, különben biztosan feltűntek volna nekem valamelyik nyáron.

– Nem – felelte Jessica olyan hangsúllyal, mintha ezzel még a magamfajta Phoenixből szalajtott jöttmentnek is tisztában kéne lennie. – Két éve költöztek le ide valahonnét Alaszkából.

Elöntött az együttérzés és a megkönnyebbülés. Sajnáltam Cullenéket, mert hiába olyan gyönyörűek, mégiscsak kívülállók, szemlátomást nem fogadták be őket. De meg is könnyebbültem, hogy nem én vagyok itt az egyetlen messziről jött ember, sőt a legérdekesebb sem, semmilyen szempontból.

Ahogy újra szemügyre vettem őket, az egyik Cullen, a legfiatalabb, fölnézett, és a tekintete találkozott az enyémmel. Az arca ezúttal leplezetlen kíváncsiságról árulkodott. Gyorsan elkaptam róla a szememet, de annyit még így is észrevettem, hogy mintha csalódást okoztam volna neki.

– A vörösésbarna hajú fiú, az melyik a három közül? – A szemem sarkából jól láttam, hogy még mindig engem néz. Igaz, nem bámult olyan meredten, mint a többi diák, viszont mintha kissé ingerült és türelmetlen lett volna a pillantása. Újra lesütöttem a szemem.

– Edward. Fantasztikusan néz ki, persze, de ne vesztegesd rá az idődet. Nem randizik senkivel. Úgy látszik, nincs itt olyan lány, aki megfelelné neki – fanyalgott Jessica.

Tiszta ügy, savanyú a szőlő – gondoltam magamban. – Vajon mennyi ideje lehet, hogy Jessica hiába próbálkozott nála?

Az ajkamba haraptam, hogy elrejtsem a mosolyom. Aztán újra a bronzhajúra pillantottam. Most nem nézett felém, de abból a kevésből, amit láttam az arcából, úgy tűnt, mintha ő is mosolyogna.

Néhány perccel később mind a négyen felálltak az asztaltól. Fel-tűnően kecsesen mozogtak – még a nagydarab, izmos srác is. Nyugtalanító látvány volt. Az Edward nevű srác nem nézett többé rám.

Jóval tovább üldögéltem az ebédlőben Jessicával és a barátaival, mint ha egyedül ebédeltem volna. Hirtelen észbe kaptam: ha nem sietek, el fogok késni a következő órámról, még hozzá mindjárt az első napon. Szerencsére az egyik új ismerősömnek – tapintatosan emlékeztetett rá, hogy Angelának hívják – szintén biológia volt a következő órája. Némán igyekeztünk egymás mellett az osztályte-rem felé. Úgy látszott, ő is elég gátlásos.

Amikor beléptünk a terembe, Angela leült a helyére – pontosan ilyen táblával ellátott asztalok voltak a laborban a phoenixi isko-lámban is. Angelának már volt szomszédja. Sőt, ami azt illeti, az összes asztalnál párban ültek már, kivéve egyetlenegyét. A közép-ső padsorban megláttam Edward Cullent – megismertem a furcsa, bronzvörös hajáról –, őmellette volt az egyetlen üres hely.

Miközben végigmentem a két padsor között, hogy bemutat-kozzam a tanárnak, és aláírassam vele a cédulámat, lopva Edward Cullenre sandítottam. Amikor elmentem mellette, hirtelen meg-merevedett ültében. Megint összeakadt a tekintetünk, és a lehető legfurcsább arckifejezéssel nézett rám: szinte süttött róla a düh.

Gyorsan, döbbsen elfordultam, éreztem, hogy megint elpirulok. Közben megbotlottam egy padlón heverő könyvben, és ha nem kapaszkodom meg az egyik asztalban, hasra vágódom. A padban ülő lány hangosan kuncogott.

Így közelről megállapíthattam, hogy a Cullen fiú szeme fekete – mint az éjszaka.

Mr. Banner aláírta a cédulámat, a kezembe nyomott egy könyvet és nem forszírozta a bemutatkozásdit. Láttam, jól kijövünk majd egymással. Persze nem volt más választása, odaküldött arra az egyetlen üres helyre, ott a terem közepén. Odamentem, és lesütött szemmel ültem Edward Cullen mellé. Megrémített, hogy olyan ellenségesen nézett rám.

Kiraktam a könyvet magam elé. Nem néztem föl, de a szemem sarkából láttam, hogy megváltozik a tartása. Elhúzódott tőlem, kicsúszott a pad legszéleire, és elhajolt, mintha valami kellemetlen szagot érezne. Feltűnés nélkül megszagoltam a hajamat. Eperillata volt, a kedvenc samponomtól. Csak nem ezt találja kellemetlennek? Előrehúztam a hajamat, a jobb vállamra, mintegy függőnyt alkotva kettőnk között, és megpróbáltam a tanárra figyelni.

Sajnos a sejtanatómiát vettük éppen, amit már tanultam Phoenixben. De azért buzgón jegyzeteltem, addig se kellett felnézniem.

Nem tudtam megállni, hogy időnként oda ne sandítsak a mellettem ülő, különös alakra. Az egész biológiaóra alatt egyetlen pillanatra sem lazított a tartásán, végig ugyanolyan feszesen ült a szék szélén, a lehető legmesszebbre húzódva tőlem. Láttam, hogy a bal térdén nyugvó kezét ökölbe szorítja, olyan erővel, hogy az inak tisztán kirajzolódtak a sápadt bőre alatt. Egyetlen pillanatra sem engedett a merevsége. Fehér ingének hosszú ujját feltúrte a könyökéig, világos bőre alatt az alkarja meglepően kemény és

izmos volt. Korántsem tűnt már olyan törekenynek, mint nagydarab bátyja mellett.

Ez az óra mintha sokkal tovább tartott volna a többenél. Hogy azért-e, mert végre a végéhez közeledett a nap, vagy azért, mert egyfolytában arra vártam, mikor lazul már el a padtársam ökölbe szorított keze? Ő továbbra is mozdulatlanul ült, sőt, mintha nem is lélegezne. Vajon mi baja lehet? Vagy mindig így viselkedik? Talán igazságtalan voltam az ebédnél Jessicával, amikor azt hittem, a csalódottság beszél belőle... Lehet, hogy nem is sértett hiúságból mondta, amit mondott?

Edward Cullen dühe nem nekem szól, döntöttem el. Hiszen nem is ismerjük egymást.

Megint ránéztem, de rögtön meg is bántam. Megint abba a düh-től izzó pillantásba ütköztem, fekete szeme teli undorral és ellenszenvvel. Összerezentem, még messzebbre húzódtam tőle, és egészen odalapultam a székemhez, miközben átfutott az agyamon a mondas: „Ha a pillantásával ölni tudna...”

Abban a pillanatban kicsengettek. A hangos csengőszóra majd' kiestem a padból, Edward Cullen pedig már ki is csusszant az asztal mögül. Könnyedén fölállt – sokkal magasabb volt, mint hittem – hátat fordított nekem, és előbb kint volt az ajtón, minthogy bárki más megmoccanhatott volna.

Kővé dermedve, tátott szájjal bámultam utána. Hogy lehet ilyen undok? Ez nem igazság. Lassan összeszededgettem a holmimat, és közben megpróbáltam elfojtani a dühömet, mert attól félttem, elsírom magam. Úgy tűnik, valami rejtélyes okból az indulataim a könnycsatornáimmal állnak összeköttetésben. Ha dühös vagyok, rendszerint sírva fakadok, ami elég megalázó.

– Te Isabella Swan vagy, ugye? – kérdezte egy hang.

Fölnéztem, és egy csinos arcú, takarosan égnek meredő tincsekbe zselézett hajú fiú mosolygott rám. No lám, szerinte nincs kellemtelen szagom.

– Bella – javítottam ki mosolygva.

– Engem Mike-nak hívnak.

– Szia, Mike!

– Segítsek megkeresni, hol lesz a következő órád?

– Az a helyzet, hogy tornaóráim lesz. Azt hiszem, megtalálom a tornatermet.

– Nekem is tesim lesz – közölte Mike, mint valami örömteli meglepetést, bár ez aligha nevezhető fantasztikus véletlennek egy ilyen kicsi iskolában.

Kettesben indultunk a tornaterembe. Mike nem volt éppenséggel szófukar – egész idő alatt be nem állt a szája, s ezzel megkönnyítette a helyzetemet. Ő Kaliforniában élt tízéves koráig, közölte, szóval nagyon is el tudja képzelni, mennyire hiányozhat itt nekem a napsütés. Kiderült, hogy angolra is együtt járunk. Ő volt a legkedvesebb az aznap szerzett, új ismerőseim közül.

De amikor beléptünk a tornaterembe, azt kérdezte:

– Hát Edward Cullennel mit műveltél? Megszúrtad egy gombostűvel, vagy mi? Még sose láttam ilyen morcosnak.

Megborzongtam. Szóval nemcsak én vettem észre... És ezek szerint Edward Cullen máskor egyáltalán nem így viselkedik. Úgy döntöttem, adom a hülyét.

– Arra a fiúra gondolsz, aki mellettem ült biológián? – kérdeztem.

– Aha – felelte. – Úgy festett, mint akinek fáj valamije, vagy ilyesmi.

– Fogalmam sincs, mi baja volt – vontam meg a vállam. – Egy szót sem beszélünk egymással.

– Fura egy srác... – Mike továbbra is ott téblábolt, ahelyett, hogy elindult volna a fiúöltözőbe. – Ha engem érne akkora szerencse, hogy melletted ülhetek, egészen biztosan megszólítalak.

Rámosolyogtam, aztán besétáltam a lányöltöző ajtaján. Ez a srác igazán kedves, és szemlátomást tetszem neki. De ez kevés ahhoz, hogy eloszlassa az ingerültségemet.

Clapp edző, a tornatanár talált nekem egy megfelelő méretű tornadresszt, de ma még nem kellett belebújnom. Otthon csak két évig volt kötelező a testnevelés. Itt négy évig. Semmi kétség, Forks az én földi poklom.

Odabent négy röplabdameccs folyt párhuzamosan. Ahogy eszembe jutott, hány balesetet szenvedtem – és okoztam – már röplabdázás közben, hányinger fogott el.

Végre kicsengettek. Az irodához sétáltam, hogy leadjam a papírjaimat. Az eső már elállt, de a szél most erősebb és hidegebb volt, mint reggel. Keresztbe fontam a karom, hogy megmelegessem magam.

Amikor beléptem a jó meleg irodába, kis híján sarkon fordultam.

Edward Cullen ácsorgott az ügyintéző íróasztalánál. Már messziről feltűnt borzas, bronzsínű haja. Szerencsére nem vett tudomást az érkezésemről, így az iroda hátsó falához lapulva vártam, hogy sorra kerüljek.

Edward Cullen halk, bársonyos hangon győzködte az íróasztal mögött ülő nőt. Elcsíptem a beszélgetésükből egy-két szót, és mindjárt tudtam, miről vitatkoznak. Edward Cullen megpróbálta áttenni a biológiaóráját valamikorra máskorra – bármikorra.

Egyszerűen nem bírtam elhinni, hogy mindez miattam történik. Valami más oka kell hogy legyen, gondoltam, valami olyasmi, ami még azelőtt történt, hogy én beléptem volna a biológiaterembe. Valami

még korábban feldühíthette, azért vágott olyan képet. Lehetetlen, hogy ez a vadidegen minden előzmény nélkül ennyire utáljon...

Az ajtó újra kinyílt, hideg szélroham tört be a szobába, megzörgette a papírokat az íróasztalon, és a hajamat az arcomba fújta. A belépő lány egyenesen az íróasztalhoz ment, bedobott egy cédulát a drótkosárba, és távozott. De láttam, hogy Edward Cullen háta megmerevedik: lassan megfordult, és átható, gyűlölettől izzó pillantással meredt rám – az arca hihetetlenül, képtelenül gyönyörű volt. Egy pillanatra valódi rettegés hullámozott végig a testemen, a karomon fölmeredtek a szőrszálak. Edward Cullen szeme mindössze egyetlen, futó pillanatilag időzött rajtam, de jobban reszkettem tőle, mint a jeges szélétől. Aztán visszafordult az ügyintézőhöz:

– Hagyjuk, felejtse el! – mondta sietősen, bársonyos hangján. – Belátom, hogy lehetetlen. Nagyon köszönöm, hogy segíteni próbált!

Azzal ügyet sem vetve rám sarkon fordult, és már ott sem volt.

Sután odaballagtam az íróasztalhoz, ezúttal nem lángvörös, hanem falfehér arccal, és odaadtam az aláírt papíromat.

– Hogy telt az első nap, kedvesem? – anyáskodott az ügyintéző.

– Remekül – hazudtam elhalóan. A nő nem úgy festett, mintha elhítte volna.

Mire visszaértem a kocsimhoz, jóformán kiürült a parkoló. Az autóban biztonságban éreztem magam, még mindig ez volt a legotthonosabb hely számomra ebben a nedves és zöld porfészekben. Egy darabig csak ültem, és üveges szemmel bámultam ki a szélvédőn. De rövidesen fázni kezdtem, és kénytelen voltam bekapcsolni a fűtést. Elfordítottam a slusszkulcsot, és a motor bömbölve életre kelt. Charlie háza felé menet egész úton a könnyeimmel küszködtem.

2. NYITOTT KÖNYV

A KÖVETKEZŐ NAP JOBB VOLT... ÉS ROSSZABB.

Jobb volt, mert reggel nem esett az eső, bár sűrű felhők sötétlettek az égen. Könnyebb volt, mert tudtam előre, mire számíthatok aznap. Az angolórán Mike mellém ült, aztán átkísért a következő órára, miközben Eric, a sakkszakkörös kiscserkész egész idő alatt gyilkos szemekkel méregette: ez azért hízelgő volt. Már nem bámultak meg annyira, mint előző nap. Ebédnél társaságban ültem az asztalhoz, köztük volt Mike, Eric, Jessica és egy csomó másik srác, akiknek sikerült megjegyeznem a nevét és az arcát. Kezdtem úgy érezni, mintha már gázolnék a folyóban, nem pedig fuldokolnék benne.

Roszbabb volt a második nap, mert fáradt voltam: nem sikerült aludnom, megint fújt éjszaka a szél, csak úgy zúgott tőle az egész ház. Roszbabb volt, mert matekon Mr. Varner felszólított, pedig nem is jelentkeztem, és rosszul feleltem. Rémes volt, mert aznap már muszáj volt röplabdáznom tesiórán, és bár mindössze egyetlen alkalommal érintettem meg a labdát, akkor viszont jól fejen találtam vele az egyik csapattársamat. És roszabb volt azért is, mert Edward Cullen aznap egyáltalán nem jött iskolába.

Egész délelőtt attól rettegtem, hogy megint olyan érthetetlenül gyűlölködő pillantással fog majd méregetni. A lelkem egyik fele szeretett volna elébe állni és nekiszegezni a kérdést, mi baja van velem. Éjszaka, miközben álmatlanul forgolódtam az ágyamban, el is képzeltem, mit fogok mondani neki. De túl jól ismerem magamat, és egy pillanatig sem gondoltam komolyan, hogy csakugyan elébe mernék állni. Hozzám képest a Gyáva Oroszlán maga a Terminátor...

De amikor átballagtunk a menzára Jessicával (útközben keményen próbáltam ellenállni a kísértésnek, hogy mindenfelé Edwardot keressem – nem sok sikerrel), láttam, hogy az a négy testvérféléje most is ott ül ugyanannál az asztalnál, de Edward nem volt sehol.

A menzán Mike elcsípett bennünket és odaterelt a saját asztalához. Jessica szemlátomást odavolt ennyi figyelmességtől, és a barátai is gyorsan hozzánk csapódtak. Vidáman csevegtek, de én hiába próbáltam odafigyelni rájuk. Rettentő kínban voltam, mert egész idő alatt szorongva vártam a pillanatot, amikor megérkezik Edward Cullen. Abban reménykedtem, hogy tudomást sem vesz majd rólam, amikor megjön, és a szorongásom alaptalannak bizonyul.

De csak nem jött, és ahogy telt az idő, én egyre feszültebb lettem.

Mivel az ebéd végére sem érkezett meg, kissé magabiztosabban indultam a biológiaórára. Mike, mint egy hűséges juhász kutya, melém szegődött, és elkísért a teremig. Az ajtóban visszafojtott lélegzettel néztem körül, de Edward Cullennek se híre, se hamva. Felsőhajtottam megkönnyebbülésemben, és a helyemre mentem. Mike oda is utánam jött, és arról magyarázott, hogy valami kirándulást terveznek a tengerpartra. Ott téblábolt a padom körül, míg be nem csengettek. Akkor vágyakozva rám mosolygott, aztán leült fogszabályzót viselő, rosszul dauerolt padtársnője mellé. Kezdett nagyon úgy festeni a helyzet, hogy előbb-utóbb muszáj lesz valahogy leráznom Mike-ot, és hogy ez nem lesz könnyű. Egy ilyen kisvárosban, ahol mindenki egymás hegyén-hátán él, föltétlenül szüksége van az embernek némi diplomáciai érzékre. Márpedig nekem sose volt erős oldalam a tapintat: abban meg végképp nem volt semmi gyakorlatom, hogyan kell leszerelni a túlságosan barátkozó kedvű fiúkat.

Megkönnyebbültem, hogy Edward aznap hiányzik, s egyedül ülhetek a padban. Legalábbis egyfolytában ezt bizonygattam magamnak. De nem tudtam kiverni a fejemből a gyanút, hogy énmiattam nem jött iskolába. Ugyan már, nevetséges, miért képzem, hogy ekkora hatással vagyok valakire? Ez egyszerűen lehetetlen. Mégsem hagyott nyugodni a gondolat, hogy mégiscsak ez a helyzet.

Amikor az utolsó órának is vége lett, és már az arcom sem égett annyira a röplabda címén előadott bénázás miatt, gyorsan belebújtam a farmerembe és tengerérszkék pulóverembe. Sietve kiosontam a lányöltözőből, és örömmel láttam, hogy – legalábbis aznapra – sikerült megszabadulnom hűséges juhász kutyaamtól. Sietős léptekkel igyekeztem a parkoló felé. Zsúfolva volt hazafelé igyekvő diákokkal. Bemásztam a kocsimba, és széttúrtam a táskámat, hogy lássam, magammal hoztam-e a bevásárlólistát.

Előző este rájöttem, hogy Charlie mindössze egyetlen ételt képes elkészíteni, a szalonnás tojást. Ezért megkértem, hogy arra az időre, amíg nála vagyok, hadd legyek én a konyhafőnök. Ő pedig szemlátomást boldogan ruházta rám a címet. Azt is felfedeztem, hogy semmi ennivalót nem tart odahaza. Összeírtam, mi mindenre van szükség, kivettem a pénzt a kredencen álló, „KONYHAPÉNZ” feliratú bögréből, és most a helyi szupermarket felé igyekeztem.

Életre keltettem a járgány harsány motorját, igyekeztem nem észrevenni a döbbenet felém forduló arcokat, és óvatosan bemanőveztem egy üres helyre a parkoló kijáratánál várakozó autók sorában. Miközben a soromra vártam, és próbáltam úgy tenni, mintha a dobhártyarepesztő zaj valaki másnak a kocsijából jönne, megláttam a két Cullent és a Hale-ikreket, amint beszálltak a kocsijukba. Naná, hogy a csilivilí új Volvo volt az ... Korábban ügyet se vettem a szerelésükre, annyira megbűvölt az arcuk. Most alaposabban megnéztem őket: a vak is látta, hogy rendkívül jól öltözködnek, egyszerűen és visszafogottan, de minden ruhadarabjuk drága és márkás. Amilyen jóképűek, és amilyen elegánsan mozognak, a mosogatórongyban is jól festenének. Azért ez már túlzás, szépek és még pénzük is van. De hát úgy vettem észre, az élet általában így működik. Mindez mégsem elegendő ahhoz, hogy befogadják őket...

Nem, azért ezt magam sem hittem el egészen. Nyilván azért nem érintkeznek senkivel, mert ők maguk akarják így: nem tudtam elhinni, hogy létezne olyan ajtó, amely ne tárulna szélesre ilyen szépség előtt...

Mint mindenki más, ők is felkapták a fejüket zajos járgányom hangjára, amikor elhaladtam mellettük. Mereven az útra szegeztem a pillantásomat, és nagyon megkönnyebbültem, amikor végre kiértem az iskola területéről.

A szupermarket nem volt messze az iskolától, mindössze néhány utcányira délre, az országút mentén. Nagyon jó érzés volt odabenn járni-kelni, olyan normális dolognak tűnt valahogy... Otthon is mindig én vásároltam be, és most boldogan csináltam mindent ugyanúgy, ahogy megszoktam. Az áruház elég nagy volt ahhoz, hogy ne halljam állandóan a tetőn az eső kopogását, és kis időre megfeledekkezzem róla, hol is vagyok.

Amikor hazaértem, kirámoltam a kocsiból, oda pakoltam, ahol szabad helyet találtam, remélve, hogy Charlie-nak oly mindegy, mit hova teszek. A krumplit fóliába csomagoltam, és beraktam a sütőbe sülni, egy marhaszeletet bepácoltam, és a tálat föltettem egy doboz tojás tetejére a hűtőbe.

Amikor ezzel végeztem, fölvittem az iskolatáskámat a szobámba. Mielőtt hozzáfogtam volna a házi feladatomhoz, átöltöztem egy száraz tréningruhába, nedves hajamat lófarokba kötöttem, és először, amióta itt voltam, megnéztem, jött-e e-mailem. Három üzenetem volt.

Bella – írta a mamám –, kérlek, írd, amint megérkeztél! Jól utaztál? Milyen volt a repülőút? Forksban most is esik? Máris hiányzol. Már majdnem teljesen becsomagoltam a floridai útra, de nem találok a rózsaszínű blúzomat. Nem tudod véletlenül, hová tehettem? Phil csókolgat.

Anyu

Fölsóhajtottam, és megnyitottam a következő üzenetet. Nyolc órával az első után érkezett.

Bella – írta anyám –, miért nem írsz? Mire vársz? Anyu

A harmadik ma reggel jött.

Isabella!

Ha nem kapok hírt rólad 5.30-ig, felhívom Charlie-t.

Megnéztem az órát. Még volt egy órák fél hatig, de ismertem anyámat; tudtam, hajlamos rá, hogy száguldani kezdjen, még mielőtt eldördül a startpisztoly.

Anyu!

Nyugi! Már is írok. Ne csinálj semmi elhamarkodott dolgot!

Bella

Ezt elküldtem, aztán kezdtem újra.

Anyu!

Minden remek. Naná, hogy esik. Csak megvártam, amíg lesz miről írnom. Az iskola nem rossz, csak egy kicsit unom, mert a legtöbb dolgot már tanultam. Megismertem pár helyes gyereket, együtt szoktunk ebédelni.

A blúzod a tisztítóban van – pénteken kellett volna érte mened.

Charlie vett nekem egy kocsit, hát nem fantasztikus? Egyszerűen imádom. Elég öreg, de roppant masszív és strapabíró, szerencsére – hiszen ismersz.

Te is hiányzol nekem. Nemsokára megint írok, de nem fogom megnézni az e-mailjeimet minden öt percben. Nyugi, lazíts, lélegezz mélyeket! Szeretlek.

Bella

Úgy döntöttem, újra elolvasom az *Üvöltő szeleket* – azt vettük most angolból –, csak úgy, pusztán szórakozásból. Még javában

olvastam, amikor Charlie hazaért. Közben megfeledkeztem az időről, úgyhogy ész nélkül vágattam lefelé, hogy kivegyem a krumplit a sütőből, a marhaszeletet meg odategyem sülni.

– Bella, te vagy az? – kiáltotta apám, amikor meghallotta, hogy jövök lefelé.

Miért, ki más lehetne? – gondoltam magamban.

– Szia, Apu, isten hozott idehaza!

– Kösz! – Fölakasztotta a pisztolytáskáját az előszobában, és lehúzta a csizmáját, miközben én a konyhában tüsténkedtem. Amennyire tudom, munkája során még soha nem sütötte el azt a pisztolyt. De azért kéznél tartotta. Amíg kicsi voltam, amint belépett az ajtón, kiszedte belőle a töltényeket. Most már talán úgy gondolta, elég idős vagyok hozzá, hogy ne lőjem meg magamat véletlenül, és nem vagyok depressziós, hogy netán szándékosan tegyem meg.

– Mi lesz vacsorára? – kérdezte gyanakodva. Anyám roppant fantáziadús szakács volt, ám egyedi kreálmányai olykor ehetetlennek bizonyultak. Meglepődtem és elszomorodtam, hogy Charlie még mindig ilyen jól emlékszik a régi időkre.

– Marhasült krumplival – feleltem, mire szemlátomást megkönnyebbült.

Úgy láttam, kínosan érzi magát a konyhában, hogy csak áll és nem csinál semmit, ezért inkább átvonult a nappaliba, és bekapcsolta a tévét, míg én odakinn sürgölődtem. Így kellemesebb volt mind a kettőnknek. Míg a hús sült, készítettem valami salátát, és megterítettem az asztalt.

Amikor a vacsora elkészült, beszóltam a nappaliba, hogy jöhet. Charlie elismerően szimatolt, amikor belépett a konyhába.

– Finom illata van, Bells.

– Köszil!

Néhány percig csendben ettünk. De ez csöppet sem volt kínos, egyikünket sem zavarta a másik hallgatása. Bizonyos szempontból nagyon is hasonlít a természetünk, és minden esély megvolt rá, hogy jól kijövünk majd egymással.

– Na és hogy tetszik az iskola? Vannak már barátaid? – kérdezte, miközben másodszor is szedett a főztömből.

– Hát, több órára is együtt járunk egy Jessica nevű lánnyal... Az ebédnél is velem a barátaival ültem. Aztán van egy Mike nevezetű srác, ő is nagyon barátságos. Mindenki nagyon kedves hozzám...

– Egy kivétel azért akad, tettem hozzá magamban.

– Biztosan Mike Newton volt az. Helyes gyerek... és nagyon rendes család. Az apjái az a sportszerbolt a város szélén. Jól megél az átutazó turistákból.

– Cullenéket ismered? – kérdeztem habozva.

– Dr. Cullen családját? Hát persze. Dr. Cullen nagyszerű ember.

– Ők... mármint a Cullen-gyerekek... valahogy olyan mások, mint a többi. Mintha nem igazán illeszkedtek volna be az iskolában...

Nagy meglepetésemre Charlie mérges képet vágott.

– Ezek a forksi pletykafészek! – morogta. – Dr. Cullen nagyszerű orvos, valószínűleg a világ bármelyik kórházában boldogan fogadnák, és tízszer annyit kereshetne, mint itt – tette hozzá hangosabban.

– Szerencsénk van, hogy minket választott... Szerencse, hogy a felesége kisvárosban akart élni. Nagy nyereség Forksnak, hogy itt laknak, és a gyerekek mind nagyon udvariasak és jól neveltek. Nekem is megvoltak a magam kétségei, amikor ideköltöztek egy csomó kamasszal, akik ráadásul mind fogadott gyerekek. Számítottam rá, hogy probléma lesz velük. De mind nagyon érettek – soha egyikük sem okozott szemernyi gondot sem. Bárcsak ugyanezt elmondhatnám némelyik

gyerekről, akinek a családja már nemzedékek óta itt él a városban! És nagyon összetartanak, ahogyan kell is egy családnak. Minden második hétvégén sátorozni mennek... De mert csak nemrégiben költöztek ide, az emberek mindenfélét összehordanak róluk...

Ez volt a leghosszabb szónoklat, amit valaha is hallottam Charlie-tól. Csakugyan nagyon felbosszanthatta az emberek fecsegése.

– Nekem igazából elég rokonszenvesek – visszakoztam. – Csak éppen úgy láttam, hogy jobb szeretnek maguk közt lenni. De mind az öten irtó vonzóak – tettem hozzá, hogy valami kedveset is mondjak rájuk.

– Látnád csak a doktort – nevetett Charlie. – Még szerencse, hogy nő, és boldog házasságban él. Akad pár ápolónő a kórházban, akinek nehezebbre esik a munkájára koncentrálnia, amikor ő is ott van a közelben.

A vacsora maradékát csendben fogyasztottuk el. Charlie leszedte az asztalt, én pedig hozzáfogtam a mosogatáshoz. Charlie visszament tévét nézni, én pedig, amikor befejeztem a mosogatást – Charlie-nak nem volt mosogatógépe –, fölmentem a szobámba, és ímmel-ámmal hozzáfogtam a matekleckéhez. Úgy látszik, gondoltam, egy új hagyomány van születőfélben...

Aznap éjjel végre nem fűjt a szél. Olyan kimerült voltam, hogy azonnal elaludtam.

A hét hátralévő része eseménytelenül telt. Lassanként belerázódtam az egymást követő órák rendjébe. Péntekre az iskola összes diákját ismertem már arcról, ha névről még nem is. A tornateremben a csapattársaim megtanulták, hogy nekem sose passzoljanak labdát, és hogy gyorsan elém lépjenek, amikor az ellenfél ki akarja használni a gyöngeségemet. Én pedig boldogan kitértem az útjukból.

Edward Cullen egész héten nem jött iskolába.

Minden nap nyugtalanul vártam a menzán, míg csak meg nem érkezett a többi Cullen-gyerek, Edward nélkül. Akkor végre megnyugodtam, és oda bírtam figyelni a többiek beszélgetésére. Rend szerint a kirándulásról fecsegték, amelyet két héttel későbbre terveztek a La Push Óceán Parkba. Mike volt a fő szervezője. Engem is meghívott, és én elfogadtam a meghívást, inkább csak udvariaságból, mert nem volt sok kedvem elmenni. Szerintem egy rendes tengerparton meleg van, és nem esik az eső.

Pénteken már teljesen nyugodtan mentem biológiaórára, nem aggódtam, hogy Edward is ott lesz. Még az is lehet, hogy kimaradt az iskolából. Próbáltam nem gondolni rá, de nem tudtam egészen elnyomni a szorongást, bármilyen nevetséges volt is a föltételezés, hogy én vagyok az oka ennek a hosszú távollétnek.

Első forksi hetem baj nélkül eltelt. Charlie még nem szokta meg, hogy nincs egyedül, így hétvégén is dolgozni ment. Én kitakarítottam, megcsináltam előre a házi feladataim egy részét, és további jókedvtől csöpögő e-maileket írtam anyámnak. Szombaton elmentem ugyan a könyvtárba, de nagyon szegényes volt a készletük, ezért nem is vettem a fáradságot, hogy kiváltsam az olvasójegyemet. Rövidesen úgyis bemegyek majd Olympiába vagy Seattle-be, és keresek egy jó könyvesboltot. Lustán eltöprengtem rajta, vajon hány kilométer lehet már a kocsimban... Egészen beborzongtam.

Az eső egész hétvégén csak halkán szemerkélt, úgyhogy jól aludtam.

Hétfőn reggel egy csomóan jó ismerősként üdvözöltek a parkolóban. Nem emlékeztem ugyan a nevükre, de mosolyogva visszaintegettem mindenkinek. Aznap reggel hidegebb volt, de szerencsére nem esett. Angolórán Mike szokása szerint mellém ült. Tesztet

írtunk az *Üvöltő szelekből*. Csak be kellett ikszelni a válaszokat, nagyon könnyű volt.

Mindent összevéve, sose hittem volna, hogy ilyen kellemesen fogom érezni itt magam egy hét után. Vagy bármikor.

Amikor kiléptünk az osztályból, a levegő teli volt apró, örvénylő fehér valamikkel. Hallottam, hogy a többiek izgatottan kiáltoznak egymásnak. A csípős szél az arcomba csípett.

– Juhé! – kiáltotta Mike. – Havazik!

Néztem, ahogy az apró, fehér szöszök összefüggő fehér lepelle állnak össze a járdán, és szeszélyesen elkeringőznek előttem.

– Phű... Hó... Szóval a jó napomnak befellegzett.

Mike csodálkozva nézett rám.

– Nem szereted a havat?

– Nem én. A hó csak annyit jelent, hogy túl hideg van ahhoz, hogy eső essen... Rádásul eddig azt hittem, hogy a hó pelyhekben hull. Tudod, mindegyik más és más, meg ilyesmi. Ezek meg itt pont úgy néznek ki, mint a fültisztító pálcikák vége.

– Hát még sose láttál havat? – hitetlenkedett Mike.

– Már hogyan láttam volna! – bizonygattam. – A tévében.

Mike nevetett. Ebben a pillanatban egy jókora hógolyó tarkón talált. Mindketten megfordultunk, hogy lássuk, ki volt a tettes. Én Ericre gyanakodtam, aki velünk ellenkező irányba tartott – és nem arra, amerre a következő órája volt. Mike szemlátomást ugyanígy vélekedett. Lehajolt, és kezdett összekapargatni egy kupacnyit a fehér pépből.

– Akkor ebédnél találkozunk, rendben? – intettem és megszaporáztam a lépteim. – Ahol az emberek nedves dolgokat hajigálnak egymáshoz, ott nekem nincs keresnivalóm.

Mike bólintott, és közben le nem vette a szemét Eric távolodó alakjáról.

Egész délelőtt mindenkit a hó izgatott: nyilván, aznap havazott először. Én ki se nyitottam a számat. Igaz, ami igaz, a hó valamivel szárazabb, mint az eső – egészen addig, amíg el nem olvad az ember zoknijában.

Miközben Jessicával átballagtunk spanyol után a menzára, egy pillanatra sem bírtam megfélekedezni a veszélyről. Hideg, puha golyóbisok röpdöstek mindenfelé. Egy dossziét tartottam a kezemben, hogy szükség esetén pajzsnak használjam. Jessica szerint muris voltam, de leolvashatott valamit az arcomról, ami visszatartotta attól, hogy ő maga vágjon hozzám egy hógolyót.

Az ebédlőnél Mike utolért minket. Nevetett, égnek álló tincsei közt hómorzsák olvadoztak. Amíg sorban álltunk a tálcánkkal, élénken csevegték Jessicával a hócsatáról. Puszta megszokásból a sarokasztal felé pillantottam, és földbe gyökerezett a lábam. Az asztalnál öten ültek.

Jessica megrángatta a karomat.

– Héhahó, Bella! Ébresztő! Mit kérsz?

Lesütöttem a szemem: a fülem égett. Semmi okom rá, hogy zavarban legyek, intettem magamat, semmi rosszat nem követtem el.

– Mi baja Bellának? – kérdezte Mike Jessicát.

– Semmi – feleltem. – Ma csak egy ásványvizet iszom. – Kiálltam a sorból.

– Nem vagy éhes? – kérdezte Jessica.

– Valami nincs rendben a gyomrommal – motyogtam még mindig a földre szegezett szemmel.

Megvártam, amíg megkapják az ebédet, aztán követtem őket az egyik asztalhoz, de közben változatlanul a saját lábamat bámultam.

Lassan szürcsölgettem a vizemet, a gyomrom háborgott. Mike kétszer is megkérdezte, roppant aggódva, hogy érzem magamat.

Mondtam, semmi bajom, de közben azon töprengtem, mi lenne, ha végigjásznanám a műsort, és a következő órát az iskolaorvos rendelőjében tölteném.

Nevetséges. Csak nem fogok megfutamodni?

Előbb még vetek egy pillantást a Cullen-család asztala felé, határoztam el. Ha most is olyan gyűlölködve mered rám, akkor, amilyen gyáva vagyok, kihagyom a biológiát.

Lehajtottam a fejemet, és a szempilláim mögül odalestem. Egyikük sem nézett felénk. Egy kicsit feljebb emeltem a fejemet.

Vidáman nevetgéltek. Edward, Jasper és Emmett haját teljesen eláztatta az olvadó hó. Alice és Rosalie megpróbáltak elhajolni Emmett elől, aki a csöpögő hajáról rájuk rázta a vizet. Ők is élvezték a hóesést, mint mindenki más – csak őket mintha mozivásznon látnád, valami vidám jelenetben.

De a viccelődéstől meg a nevetgéléstől eltekintve is valahogy mások voltak, mint általában, bár nem tudtam volna megmondani, pontosan miben állt ez a különbség. Alaposan szemügyre vettem Edwardot. Úgy láttam, most nem olyan sápadt, mint máskor – talán kipirult a hócsatában –, és a szeme alatti karikák is halványultak. Önfeledten tátottam a szám, hátha rájövök, mi változott meg rajta.

– Bella, mit bámulsz annyira? – Töprengésemből Jessica riasztott fel.

Ebben a pillanatban Edward Cullen felénk pillantott, és a szemünk találkozott.

Lesuntam a fejemet, a hajam előrehullott az arcomba. De abban a másodpercben, amíg a pillantásunk összekapcsolódott, tisztán érzékelttem, hogy korántsem olyan keményen és barátságtalanul méreget, mint legutóbb. Kíváncsinak látszott, és valahogy elégedetlennek.

– Edward Cullen téged bámul – vihorászott halkán Jessica.

– De nem néz nagyon mérgesen, ugye? – csúszott ki a számon.

– Nem – Jessica értetlenül grimaszolt. A kérdésem szemlátomást egészen összezavarta. – Miért nézne mérgesen?

– Azt hiszem, nem igazán kedvel – vallottam be. A gyomrom még mindig kavargott. A karomra hajtottam a fejem.

– A Cullenek senkit sem kedvelnek valami nagyon... Úgy értem, senkivel sem törődnek annyira, hogy egyáltalán eldöntsék, bírják-e vagy sem. De Edward Cullen még mindig téged bámul.

– Ne nézz oda! – sziszegtem Jessicának.

Jessica kuncogott, de leszállt Edwardról. Föllestem, hogy csak-ugyan abbahagyta-e a bámészkodást, mert ha nem, hát én kitekerem a nyakát.

Ekkor Mike lépett oda hozzánk – közölte, hogy hatalmas hócsatát tervez a parkolóban iskola után, és szeretné, ha mi is csatlakoznánk a csapatához. Jessica lelkesen beleegyezett. Úgy nézett Mike-ra, hogy szemernyi kétséget sem hagyott afelől: ez a srác nem tud olyasmit javasolni, amibe ő boldogan bele ne egyezne. Én nem szoltam egy szót sem. Úgy fest, a tornateremben kell bujkálnom, amíg a parkoló kiürül...

Az ebédidő hátralévő részében gondosan ügyeltem, hogy egy pillanatra se emeljem fel a szememet az asztallapról. Úgy határoztam, betartom az önmagammal kötött megállapodást. Mivel Edward Cullen nem dühösen nézett, nem hagyom ki a biológiaórát. A gyomrom bukfenchezett a gondolatra, hogy megint ott fogok ülni mellette.

Ezúttal nem akartam, hogy Mike szokása szerint elkísérjen – úgy láttam, kedvenc célpontja a hógolyós orvdobászoknak –, de amikor kiléptünk az ajtón, az egész társaság csalódottan hördült fel, persze engem kivéve. Esett, az eső elmosta a havat, és áttetsző, jéghideg

patakokban sodorta lefelé a járda mentén. Fölhúztam a kapucnimat – titokban nagyon is örültem. Legalább egyenesen hazamehetek torna után.

Mike egyfolytában a havat siratta, míg csak oda nem értünk a négyes épülethez.

Az osztályba lépve megkönnyebbülten láttam, hogy az én padom még üres. Mr. Banner föl-alá járkált a teremben, és minden asztalra letett egy mikroszkópot meg egy tárgylemezekkel teli dobozkat. Volt még néhány perc becsengetésig, mindenki fecsegett, izgett-mozgott. Ügyeltem, hogy véletlenül se nézzek az ajtó felé, és lustán firkálgattam a füzetembe.

Kristálytisztán hallottam, ahogy a mellettem lévő szék megnyikordul, de le nem vettem volna a szemem az összefirkált lapról.

– Szia! – Halk, dallamos hang csendült mellettem.

Döbbenten néztem föl: énhozzám szólt? Most is a lehető legmeszszebbre húzódott tőlem, de a székét felém fordította. A haja kócos és csuromvíz – de még így is úgy festett, mintha egy hajzseléreklámból lépett volna ki. Szép arca barátságos és nyílt, tökéletes ajkán enyhe mosoly játszott. De a szeme továbbra is óvatos maradt.

– Edward Cullennek hívnak – folytatta. – Múlt héten nem volt alkalmam bemutatkozni. Te meg biztosan Bella Swan vagy.

Szédült a fejem, annyira összezavarodtam. Csak képzelődtem volna a múltkor? Hiszen most kifogástalanul udvarias velem. Felelnem kell valamit, szemlátomást erre vár. De semmi ideillő válasz nem jutott az eszembe.

– Ho-honnét tudod, hogy hívnak? – dadogtam.

Nevetett. Halkan, elbűvölően.

– Ó, azt hiszem, itt mindenki tudja a nevedet. Az egész iskola értesült róla, hogy jössz.

Grimaszt vágtam. Sejthettem volna.

– Nem erre gondoltam – makacskodtam bután. – Hanem arra, hogy miért Bellának szólítottát?

Tanácsstalanul nézett rám.

– Jobban szereted, ha Isabellának szólítanak?

– Nem, én a Bellát szeretem – feleltem. – De azt hiszem, Charlie... vagyishogy apám... Isabellaként szokott emlegetni, ha szóba kerülök... és ezért aztán itt mindenki így ismer – magyarázkodtam, és komplett idiotának éreztem magam.

– Ó... – Edward ennyiben hagyta a dolgot. Én zavartan félrefordultam.

Szerencsére Mr. Banner pont elkezdte az órát. Megpróbáltam figyelni, amikor elmagyarázta, milyen kísérletet végzünk aznap. A dobozban nem a megfelelő sorrendben állnak a tárgylemezek. Az egy padban ülők közösen végzik a kísérletet: az a dolguk, hogy sorrendbe rakják a sejtosztódás fázisai szerint a hagymagyökér csúcsának sejtjeit ábrázoló lemezeket, és beírják a munkafüzetbe az egyes fázisok nevét. A tankönyvet nem használhatjuk. Húsz perc múlva ellenőrzi, mire jutottunk.

– Kezdhettek! – közölte.

– Hölgyeké az elsőbbség, rendben? – kérdezte Edward. Fölnéztem, de olyan hamiskásan mosolygott, és olyan gyönyörű volt, hogy nem bírtam megszólalni, csak gyagyan bámultam rá.

– Vagy kezdek én is, ha akarsz... – A mosoly eltűnt az arcáról. Most nyilván azon töpreng, hány kerekem hiányzik a négyből...

– Nem – hadartam fülig vörösödve. – Kezdek én.

Egy kicsit persze fel is akartam vágni. Otthon Phoenixben egyszer már elvégeztem ezt a kísérletet, és tudtam, mit kell keresnem.

Gyerekjáték lesz, gondoltam. A mikroszkóp alá csúsztattam az első lemezt, és negyvenszeresre állítottam a lencsét. Pár pillanatig vizsgáltam, majd magabiztosan kijelentettem:

– Profázis.

– Nem haragszol, ha én is megnézem? – Éppen kivettem volna a lemezt, amikor Edward ezt kérdezte, és elkapta a kezemet, hogy megakadályozzon benne. Az ujjai jéghidegek voltak, mintha az óra előtt hókupacban turkált volna. De nem ezért rántottam el a kezemet olyan hirtelen. Hanem mert amikor megérintett, mintha elektromosság izzott volna fel kettőnk között.

– Elnézést! – mormolta, és azonnal visszakarta a kezét. De azért a mikroszkópot maga elé húzta. Az iménti élménytől még mindig döbbenet figyeltem, hogy még annyi időt sem szentel a látványnak, mint én.

– Tényleg profázis – ismerte el, és gondosan be is írta a munkafüzet első rubrikájába. Gyorsan tárgylemezt cserélt, és futólag arra is rápillantott.

– Anafázis – dünnyögte, és már írta is a munkafüzetbe.

– Megnézhetem? – kérdeztem a tőlem telhető legközböbsebb hangon.

Magabiztosan elvigyorodott, és odatolta elém a mikroszkópot.

Mohón a szemlencse fölé hajoltam, de csalódnom kellett. A fenébe is, igaza volt!

– Kérem a harmadikat! – Odatartottam a kezem, de nem néztem rá.

A kezembe nyomta, ügyelve, nehogy újra a bőrömhöz érjen.

Épp csak odapillantottam a diára.

– Interfázis – közöltem, és máris odatoltam neki a mikroszkópot, mielőtt még kérte volna. Gyorsan belepillantott, aztán már írta

is. Én is beírhattam volna, amíg ő a mikroszkóp fölé hajolt, de tiszta és elegáns kézírása láttán nem akartam elcsúfítani az oldalt az én macskakaparásommal.

Elsőként végeztünk a kísérlettel, a többiek még javában buzgókodtak. Láttam, amint Mike és a partnere újra meg újra összehasonlítanak két diát, egy másik páros meg a pad alatt kinyitott tankönyvből puskázott.

Nem maradt más dolgom, mint hogy próbáljak valami mást bámulni Edward helyett – de ez sem sikerült. Fölpillantottam, ő persze pont engem figyelt, érthetetlen, türelmetlen elégedetlenség égett a szemében. Hirtelen rájöttem, mit találtam olyan furcsának rajta.

– Kontaktlencsét viselsz? – csúszott ki a számon.

Csodálkozva nézett rám – a kérdés nyilván váratlanul érte.

– Nem.

– Ó – motyogtam. – Mintha más lenne most a szemed, mint a múltkor.

Vállat vont és elfordult.

Ami azt illeti, most már biztos voltam benne, hogy a múltkor nem ilyen volt a szeme. Tisztán emlékeztem rá, milyen egyenletesen fekete volt az írisze, amikor legutóbb gyűlölködve rám meredt – feltűnően elütött világos bőréből és bronzbarna hajától. Ma egészen más színű volt a szeme: furcsa okkersárga, sötétebb, mint a tej-karamella, de ugyanolyan aranyszín árnyalatú. Nem értettem, hogy lehetséges ez, hacsak nem hazudott, és nem visel mégis kontaktlencsét. De az is lehet, hogy Forks máris az agyamra ment és megbuggyantam.

Lenéztem a kezére. Mindkettőt ökölbe szorította.

Mr. Banner lépett az asztalunkhoz, hogy megnézzze, miért nem dolgozunk. A vállunk fölött a munkafüzetünkbe pillantott, látta, hogy már befejeztük a kísérletet, aztán ellenőrizte az adott válaszokat.

– Nem gondolod, Edward, hogy Isabellát is odaengedhetted volna a mikroszkóphoz? – kérdezte Mr. Banner.

– Bellát – javította ki Edward gépiesen. – Ami azt illeti, ő azonosított hármat az ötből.

Mr. Banner most engem tüntetett ki figyelmével.

– Elvégezted már korábban is ezt a kísérletet?

Zavartan mosolyogtam.

– Hagymagyökérrel még nem.

– Hanem? Sneci csírasejtjével?

– Aha.

– Hát – mondta pillanatnyi töprengés után –, még szerencse, hogy ti ketten egy csapat vagytok, ha kísérletezünk. – Valamit még motyogott, aztán továbbment. Amint hátat fordított nekünk, újra firkálgatni kezdtem.

– Kár a hóért, nem? – kérdezte Edward. Az volt az érzésem, erőt kell vennie magán, hogy társalogni próbáljon velem. Megint elkapott az üldözési mánia. Talán hallotta, miről beszéltünk az ebédnél Jessicával, és most be akarja bizonyítani, hogy tévedtem.

– Én nem bánom – feleltem, az igazsághoz híven. Meg sem próbáltam úgy tenni, mintha olyan lennék, mint mindenki más. Még mindig azzal voltam elfoglalva, hogy megpróbáljak megszabadulni ostoba gyanakvásomtól, és képtelen voltam megválogatni a szavaimat.

– Nem szereted a hideget... – Ez inkább megállapítás volt, mint kérdés.

– Nem. És a nedvességet sem.

– Akkor itt Forksban nehéz lehet neked.

– El sem tudod képzelni, mennyire – morogtam sötéten.

Sejtelmem sincs, hogy miért, de a válaszom mintha nagyon tetszett volna neki. Az arca mágnesként vonzotta a szemem, ezért

aztán próbáltam minél ritkábban nézni rá, épp csak annyiszor, amennyire az udvariasság megkövetelte.

– Hát akkor miért jöttél ide?

Ezt még eddig senki nem kérdezte meg tőlem – legalábbis nem ilyen nyíltan, hogy ne tudjak kitérni a válasz elől.

– Hát ez elég... bonyolult.

– Azért csak mondd el, hátha megértem! – nógatott.

Egy hosszú pillanatig hallgattam, aztán elkövettem azt a hibát, hogy belenéztem a szemébe. Az a sötétarany szempár teljesen összezavart, és mielőtt meggondolhattam volna, kicsúszott a számon.

– Anyám újra férjhez ment...

– Ez nem hangzik túl bonyolultan – jegyezte meg, de aztán hirtelen nagyon együtt érző lett a hangja. – Ez mikor történt?

– Tavaly szeptemberben... – Még nekem is feltűnt, milyen szomorúan cseng a hangom.

– És neked nem rokonszenves a pasas – kockáztatta meg Edward, még mindig az előbbi, kedves hangon.

– Nem, Phillel nincs semmi baj. Talán kicsit fiatal anyámhoz, de nagyon rendes.

– Akkor miért nem maradtál velük?

Nem tudtam eldönteni, tényleg komolyan érdeklí-e, de még mindig olyan átható tekintettel nézett rám, mintha az én unalmas élet-történetem létfontosságú lenne.

– Phil sokat utazik. Baseballjátékos. Abból él – mondtam halványan mosolyogva.

– Hallhattam már róla? – kérdezte szintén elmosolyodva.

– Nem hinném. Nem játszik valami jól. Született másodlígás. De azért sokat utazgat mindenfelé.

– És édesanyád ideküldött, hogy elkísérhesse... – Ezt sem kérdésnek hangzott, hanem feltételezésként.

Kissé fölszegtem az államot.

– Nem, anyám nem küldött sehová. ÉN küldtem magamat.

Edward a homlokát ráncolta.

– Ezt nem értem – vallotta be, és úgy láttam, mintha ez a tény nagyon bosszantaná.

Fölsóhajtottam. Vajon miért magyarázkodom? De Edward továbbra is érdeklődően fürkészett.

– Eleinte anyám otthon maradt velem, de nagyon hiányzott neki Phil. Láttam rajta, hogy boldogtalan... ezért úgy döntöttem, itt az ideje, hogy egy darabig Charlie-t boldogítsam... – A hangom elég morcos lett, mire befejeztem a mondatot.

– De most meg te vagy boldogtalan – mutatott rá.

– Na és? – néztem föl rá kihívóan.

– Szerintem ez nem igazságos. – Vállat vont, de le nem vette volna rólam a szemét.

Fölnevettem, de nem valami vidáman.

– Az élet igazságtalan. Még sose mondta neked senki?

– Úgy rémlik, mintha hallottam volna már valahol – ismerte el szárazon.

– Szóval ennyi az egész! Nem nagy ügy – hajtogattam makacsul, és azon töprengtem, mit bámul rajtam még mindig.

Figyelmesen végigmért.

– Jól titkolod – mondta lassan. – De azért le merném fogadni, hogy sokat szenvedsz. Csak nem engeded, hogy meglássák rajtad.

Vágtam egy grimaszt, ellenálltam a kísértésnek, hogy nyelvet öltsek rá, mint egy ötéves, aztán elfordítottam a fejemet.

– Vagy tévedek?

Úgy tettem, mintha meg se hallottam volna a kérdést.

– Nem gondolnám – mormolta önelégülten.

– De mit érdekel ez téged? – bosszankodtam. A tanárt figyeltem, ahogy sorra odamegy a többi padhoz.

– Jó kérdés – dünnyögte olyan halkán, hogy azt hittem, magában beszél. Vártam pár pillanatig, hátha bővebben válaszol, de hiába.

Fölsóhajtottam, és mogorván a táblára meredtem.

– Fölbosszantottalak? – Úgy tűnt, mulat rajtam.

Felelőtlenül ránéztem... és megint kiböktem az igazat.

– Nem mondhatnám. Inkább én bosszantottam föl saját magamat. Mindig minden meglátszik rajtam... Anyám azt szokta mondani, hogy egy nyitott könyv vagyok – fintorogtam.

– Éppen ellenkezőleg, én úgy találom, nagyon nehéz beléd látni.

– És ez úgy hangzott, mintha komolyan is gondolná, dacára annak a sok mindennek, amit elfecsegttem neki és amit magától kitalált.

– Mert amúgy te könnyen belelátsz mindenkibe, igaz? – vágtam vissza.

– Általában igen. – Szélesen mosolygott, kivillant hibátlan, vakítóan fehér fogsora.

Mr. Banner csendre intette az osztályt, és én megkönnyebbülten figyelni kezdtem a magyarázatára. El sem tudtam hinni: az imént nyafogtam az unalmas kis életéről ennek a különös, gyönyörű fiúnak, aki pedig talán lenéz engem. Előbb úgy tűnt, nagyon is érdeklí a történetem, de láttam, hogy megint messzire húzódik tőlem, és görcsösen szorítja az asztal peremét. Megpróbáltam Mr. Bannerre koncentrálni, aki a vetítőn szemléltette azt, amit én már a mikroszkóp alatt is kitűnően láttam. De a gondolataimnak nem tudtam parancsolni.

Amikor végre kicsengettek, Edward ugyanolyan gyorsan és elegánsan tűnt el a teremből, mint előző hétfőn. És akárcsak előző hétfőn, én most is megigézve bámultam utána.

Mike máris mellettem termett, hogy vigye a cuccomat. Tisztára mint egy farkát csóváló juhászcutya.

– Hát ez borzasztó volt – nyöszörgött. – Tök egyforma volt mindegyik. Szerencséd, hogy Cullennel kerültél párba.

– Pedig egész könnyű volt – tromfoltam le, mert sértett a föltételezés, hogy Edward végezte el helyettem a kísérletet. De rögvest meg is bántam, ezért gyorsan hozzátettem: – Igaz, én már egyszer megcsináltam ezt a kísérletet.

– Cullen ma egész barátságos volt veled – jegyezte meg, miközben belebújtunk az esőkabátunkba. Ezt úgy mondta, mintha nem nagyon örülne neki.

– Nem tudom, mi üthetett belé múlt hétfőn – feleltem tettetett egykedvűséggel.

Nem tudtam Mike fecsegésére figyelni, miközben a tornaterem felé igyekeztünk, és a tornaórán történekmeknek sem igazán sikerült lebilincselniük a figyelmemet. Aznap Mike-kal egy csapatban játszottunk. Lovagiasan igyekezett az én posztomat is védeni, nemcsak a magáét, így csak akkor kellett szerencsétlenkednem, amikor rajtam volt a szerválás sora: a társaim ilyenkor bölcsen elhúzódtak a közelemből.

A parkoló felé menet az eső épp csak permetezett, de azért kellemesebb volt odabenn, a száraz kocsiban. Bekapcsoltam a fűtést, ez egyszer nem sokat törődtem a motor fűszagató dübörgésével. Kicipzároztam a dzsekim, lelöktem a kapucnit, és kibontottam a nedves hajamat, hogy hazafelé megszáradjon.

Körülnéztem, hogy szabad-e az út. Ekkor vettem észre a mozdulatlan, fehér alakot. Edward Cullen ott állt, a Volvo elülső ajtajának támaszkodva, három kocsi az enyém előtt, és a változatoság kedvéért engem bámult. Gyorsan rükvercbe tettem a kocsit, és siettemben kis híján nekiütköztem egy rozoga Toyota Corollának. A Toyota szerencséjére még idejében sikerült beletaposnom a fékbe. Az effajta autóból az én járgányom fémforgácsot csinál. Mély lélegzetet vettem, még mindig a kocsim másik oldalán néztem kifelé, és óvatosan kitolattam, ezúttal nagyobb sikerrel. Egyenesen előre meredve hajtottam el a Volvo mellett, de persze a szemem sarkából odapislantottam. Esküdni mertem volna rá, hogy Edward Cullen nevetett.

twilight

alkonyat

Mersz szeretni? Az életed árán is?

Forks fölött mindig felhős az ég. Bella Swan, az érzékeny, zárkózott lány afféle önkéntes száműzetésre ítéli magát, amikor ideköltözik apjához. Bella alapjáraton is mágnesként vonzza a bajt, ezúttal azonban nem csak a „mindennapi” csetlések-botlások fenyegetik.

Hanem Ő...

Ő, akinek aranyszín szeme van, titokzatos, szeszélyes, kiszámíthatatlan, félelmet keltő és biztonságot sugárzó. Ő, akit Edwardnak hívnak, mint valami ódivatú regény hőstét. Ő, aki megmenti az életét. Ő, aki mégis a legnagyobb veszélyt jelenti Bella számára. Az indián rezervátumban furcsa, félelmetes mesék keringenek. És egy nap a legenda megelevenedik...

A szerzőről: Stephenie Meyernek már nálunk is kultusza van, noha ez az első magyarul megjelenő könyve. Alkonyat (Twilight) című regényével üstökösként robbant be az amerikai irodalmi elitbe úgy, hogy közben tinédzseres és felnőttek millióit hódította meg.

Twilight – A földkerekségen mostantól az Alkonyat a szerelem napszaka!

Világsiker!

Ne állj ellen, az Alkonyat úgyis leszáll!

Tizenhat éves kortól ajánljuk

3 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

érdekes nőknek – pont neked

borzongató